

Ivan Sládeček
Prvé vydanie

Copyright © 2020 Ivan Sládeček

Design © 2020 Romana Kovářová

Slovak edition © 2020 Vydavateľstvo Ladon - Tvorca s.r.o., Bratislava 2020

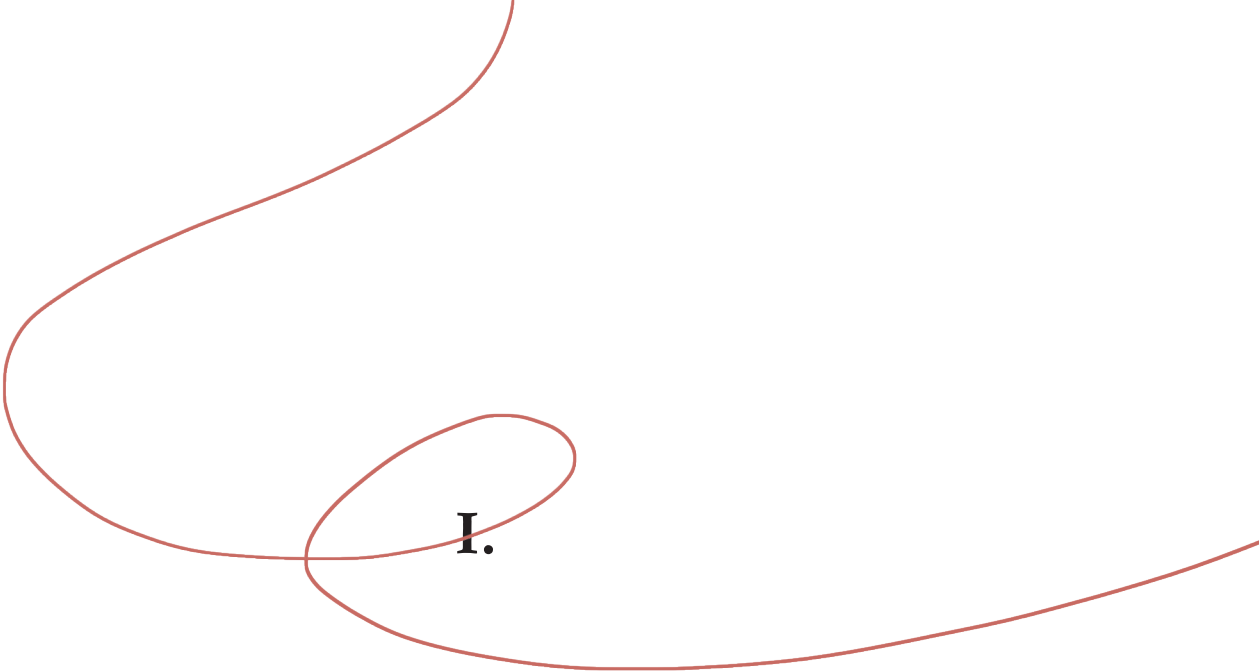
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-973475-0-5

Ivan Sládeček
Prvé vydanie

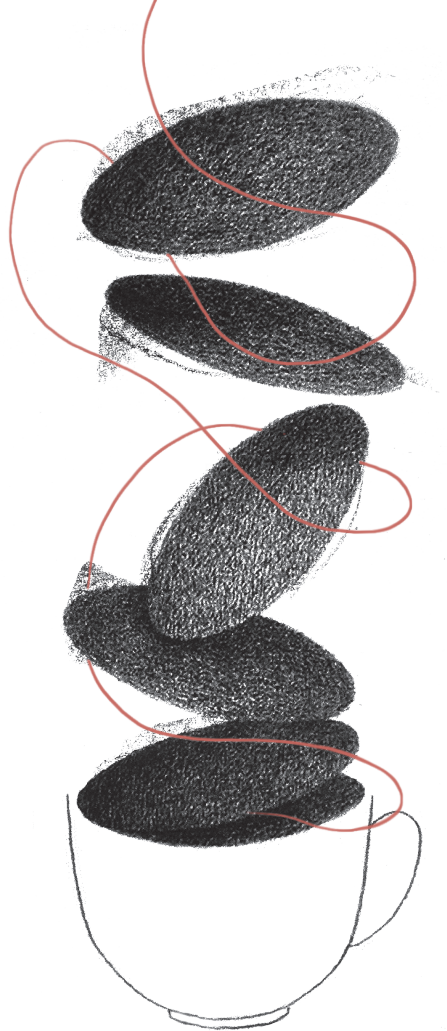
I.

1. Neklama

Len pár vecí môže sa
popravde vydarit'.
Dobrá káva,
dobrá báseň
a láska,
tento život a v tomto poradí.

Vážený pán Meinel,
prijmite tento žalm
za dobré espresso.
Vydarená báseň
a láska nech sa podarí.
Pekne po poradí.

Len pár šanci máš
správne sa naladiť.
Na dobré chute,
na dobré slová.
A srdce na mieste.
V obrátenom poradí.

2.

Káva
sú
slzy
básnikov.
Plnou šálkou
začínajú
šťastné dni
mnohým,
jak každodenným
chlebom.

3.

Tak ukujem vám príbeh,
básňami kalené slová.
Srdcom vraviet' smelo,
čo zachytené vo vás.

Postupne sa vždy zladia.
rovnakým rytmom budú biť.
Lebo len takto je možné ozaj
o tvorení hovoriť.

4.

Zdá sa mi, že pred nami
väčšiu časť svojej sily skrýva.
Trochu iná zdá sa.
Kto ju vidí, kto ju vníma?
Kto ňou bude obdarený
a kto o nej len sníva?
Zbadá vás vždy prvá,
preto umne radšej cúva.
Divokého tvora,
čo stretnete zblízka.
Pozerajte vtedy inam.
Kto ju vidí, kto ju vníma?
Možno lepšie, keď je skrytá,
schovať sa však nedá.
Ako živá voda
hrá sa.

5.

Pozor dáva láska
pochopiteľným nekonečnom.
Všetkým druhom život vdýchla.
Na pomedzí žije.
Slnko jej len svedčí
tieňom všetkých vecí.
Keď sa za ňou pozrieš,
vieš, že tu bola.
Niekedy skutočná až tak,
že si ju nevidel.

6. Kam až možno dovidieť

Armády mnohých
ustúpia mu z cesty.
Pútnika
nechajú prejsť.
Na jeho cestách akoby
žiadnych svedkov niet.

Životom mnohých
láska putuje.
V oceáne oceánov
sa nakopila,
jak nechali ju čakať,
kým sa vyleje.

Mnohí k tomu prídu
a dosvedčiť musia,
že tadiaľ tiež prešli.
Na jeho cestách
láska rozliata,
ďaleko za obzor.

7.

Smútok,
básnikova rehoľa,
zdá sa.
Rozpálený až dobiela,
na seba
myslím.
Na teba
si vymyslím
rým a
v zrkadlách priveľa
právd.
Skrivený
zo seba,
skryť sa chce
do teba.
Niekto iný
v rýme
nakoniec povstane.
Je to málo
alebo priveľa,
keď si sa, dušička,
trošička
krásou zachvela.

8.

„Smútok je iba úsmev
otočený chrbtom,“
vysvetľujem svojej
indiánskej dcére.

„Otoč sa a uvidíš,“
vravím jej.

Poklepkám ju po pleci,
obracia sa ku mne
a tvárou v tvár sa mi smeje.